

Міла ПАВІЧЕНЧ

ДІВЧИНА
З ЛЬОДУ
Й ІНШІ КАЗКИ

ПЕРЕКЛАВ ІВАН ЛУЧУК

НАМАЛЮВАВ МИКОЛА ДМІТРУХ

Креативна
Європа
Україна

Книга видана в рамках проекту
«Фантастична Європа: між магією і технологією»
за підтримки програми «Креативна Європа».

ГАНСОВА ЗОЛОТА КАЧКА

Колись давно, тобто багато років тому, коли гори були значно вищі, ніж тепер, а цукрово-білі путівці дерлися по кручах, коли ангели ще мали звичай навідувати землю, існувала країна, зроблена з цукрової вати, тому її так і називали Країною Цукрової Вати.

У Країні Цукрової Вати хатинки були схожі на ту хатинку тієї старої злої відьми, яку провідали Івіца і Маріца, лишень — а то є і найнормальніше — у хатинках із солодоців більше не живуть жорстокі злі відьми, а щиросерді добродушні гноми. Такими й були всі мешканці Цукрової Вати... Двері однієї хатинки завжди були зачинені, бо її господар, гномик Ганс, ніколи не виходив назовні, тому довкола неї завжди вельми тхнуло.

Наскільки вже були люб'язними гноми Цукрової Вати, проте й вони недолюблювали маленького Ганса, хоча, правду кажучи, навіть не відали за що... Позаяк Ганс не виходив з хатинки, тож гноми, як то буває з гномами,

розповідали різне... Нарешті назбиралося стільки злостивих побрехеньок про того бідолашного, нещиросердного, недобродушного гномика, що він і сам почав вірити в них.

Ганс — грубіян, шаленець, та ще й прихильник якогось «окультного культу» — так його очорнювали інші гноми... Хоча насправді єдиною його вадою було те, що він не надто любив гномів... А понад усе на світі він любив свою золоту качку, яку тримав закритою в хатинці, у клітці, повній піску (бо то був особливий вид золотих качок). У хатинку він не пускав нікого і сам не виходив звідти, оскільки безнастанно остерігався, що хтось із щиросердих добродушних гномів забере його качку і тоді він не матиме більше кого любити. Якось Ганс, намагаючись захистити — навіть від поглядів — свою наймилішу качку, попросив одну із тих напівпоганих-напівдобрих віл про допомогу. І от віла, як то віли і чинять, кинула чари біля Гансової хатинки, і відтоді неприємний запах відганяв усіх Гансових можливих друзів та оберігав качку.

Щороку в Країні Цукрової Вати святкують День тістечка, сміху та цукрової вати. На святкування були запрошені і віли, котрі всі як одна дарували мешканцям Країни Цукрової Вати лише такі подарунки, які, як то кажуть, можна помацати. Як і в кожній казці, остання віла була інша, шляхетніша та краща від інших. Тому й називалася Доброю Вілою. Вона щиро любила всіх мешканців Цукрової Вати, тому вирішила саме на День тістечка, сміху та цукрової вати обдарувати їх чимось особливим. Була то вельми оригінальна віла. Вона пообіцяла наділити гномів довгим, щасливим і сповненим гараздів життям, але позаяк довге, щасливе і сповнене гараздів життя є неабияким даром, віла, хоч і була доволі доброю, потребувала щось взамін. І то не було будь-що. Вона забагла отримати від кожного гнома щось, що було йому наймиліше.

Кожен ніс своє найдорожче — шоколадні торти, тістечка, цукрову вату на золотих тацях, квіти й іграшки... Віла знала, що гноми

віддають їй наймиліші речі, тому була задоволена й готова виконати свою частину угоди. Головним пунктом тієї угоди було, що так повинні вчинити усі без винятку гноми. Проте один гном ніяк не виходив зі своєї смердючої хатинки. То був Ганс. Він просто сидів біля клітки з піском. Йому не було діла до довгого, щасливого і сповненого гараздів життя. Він хотів лише зберегти свою качку, і не тому, що вона була золота чи якась особлива, а тому, що була його, а ще тому, що він її по-справжньому любив.

Коли гноми побачили, що Ганс і не має наміру виходити, вони постукали до нього у двері і взялися просити як друга, брата й гнома, щоби той віддав Добрій Вілі свою найдорожчу річ, присягаючи, що будуть йому завжди вдячні... Ганс у ту ж мить забув усі паскудні розповіді про те, яким він є і яким він має бути. Він вийшов із хатини і, плачучи, поніс свою найдорожчу золоту качку. Віла настільки здивувалася, що качці вдалося втекти. Від неї zostалися лише сліди на піску. І дотепер ніхто не знає, куди вона запропастилася... Добра Віла безуспішно її шукає...

Тим часом мешканці Країни Цукрової Вати зажили довгим, щасливим і сповненим гараздів життям. А Ганс? Він став винятково щасливим. Він отримав найкоштовніший дар: здобув цілу країну друзів... Він переселився, оскільки той неприємний запах не міг просто так зникнути. Двері його нової хатинки були завжди відчинені. Кажуть, це для того, щоб у будь-який час до нього могли завітати друзі, хоча насправді не лише для того. Справа в тому, що гномик Ганс і далі вірить, що його качка колись-таки вернеться...

Отож усі зажили собі тихомирно, можливо, до того часу, коли золота качка таки повернеться у Країну Цукрової Вати, проте це вже буде зовсім інша історія.